

Sy-li spěwał,
Pilnje džětať,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócny
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosé da.



Njech ty spěwaš,
Swěrnje džělaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njech éi khmana
Žiwnosé je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

• Serbske njeđzelske kopjeno. •

Wudawa šo kóždu šobotu w Smolerjez knižicizkceženi w Budyschinje a płaczi šchwórtlětnje 1,50 hr. i portom.

7. njeđzela po šwj. Trojizy.

Matk. 8, 1 9.

Wšicizy wěšće, šo je praschenje, kotrež tam w pušćinje wu-
czomnikam na wutrobje ležeshe: „Dže my khlěba wosnjemy
tudy w pušćinje?“ tež w našim čažu tyžazam na starosći.
Ščtó mohł liečicž nozy bjes spanja, hórke šylsy, czežte jdycho-
wanja, kotrež nacžini! Šapifane je do wócžtom někoře ma-
czerje, kotraž se štyknošću widži šwoje džěči tradacž, do wo-
blichža nana, kotryž dołho podarmo ša džělom pytashe. „Dže
khlěba wosnjemy?“ D, tole praschenje je někotreho do šadwělo-
wanja nježlo, šo je šam šwojemu žiwjenju kónza ščžinił!
Tole praschenje ša khlěbom njeje jenož praschenje jenotliwých,
ale luda, pokasuje na powščitowmu nusu, pod kotrež wulki
džěl zyleho luda czeřpi a kotrež wotpomhacž šo jich wjele
prózuje. — Ale šo jenož nočžyli šabhež, šo je praschenje ša
khlěbom praschenje wěry. Wščitón dobry dat a wščitón do-
konjany dat přichidže i wškofosče dele wot Wótza teho
šwětkla. Jeho je šemja a wščitko, ščtož je na nej. Šotryž
wščitke štworjenja i najmušičim šastara, njeđyrbjal to wam
čžinicž, šwojim čžłowšćim džěčžom? Wěšo žada wěru, kotraž
ščžerpliwje na jeho pomoz čžata a šo nještarajo wščitko jemu
porucži. Šedžbujež-li na to, i čžehož wščitke starosče khlěba,
wščitka nusa a žalosč we wutrobach a domach přšhidže,
pytnješch najbóle, šo šu šo šwojemu Wótzej wotřekli a
šchwórtu proštwu wotwutnyli: „Našch wšchědny khlěb daj nam
dženka!“ Šhubjenty šyn dónđže k šłodžžanam, rinye dolež
běšhe šhubjenty šyn, dolež běšhe nanowy dom i hrěchom wo-
přšchěžil. — Šubi kšchěšćijenjo, wšmicže tole našhe ščženje do

rukow, tu widžicže praweho pomoznika w nusu. Wón je tón
šamny wěžera a dženka a do wěčnosče! Šawěrnje, Šnješa
mamy, kotryž pomha we wščitkich čžělných nusah a na khlěbje
doščž ša naš, kaž ša dušchu, tak tež ša čžělo. Ščtóz ša nim
dže drje šo nješminje nusu a tradanja, ale jemu je žel teho
luda, kotryž přšchi nim nusu czeřpi a napořledy přšchewobrocži
jeho džiwna ruka nusu do našchženja.

„Woni šu hižoni na tš dny pola nje šawostali,“ praji
Jesuf. Šbóžny čžadž! Šbóžny přšchi wščitkej nusu a tradanju.
„Šbóžne šu te wocži, kiž widža, ščtož wy widžicže“ čžłowšćeho
šyna w kotrymž bhđli polnosčž teho bójštwu. Ša nim woni
čžahnu, pola gjecho woni šawostanu; najkřařnišhe, ščtož
přšchi nim maju, je šłotwo Bože, kotrež i jeho rta dže a přšchima
móžnje jich wjerdu, šamjeńtnu wutrobu, kotrež hoji, wššhe-
wi jich špróžnu dušchu a da jim hladacž do wutrobž njebjeskeho
Wótza. Šš dny pola Jesufa — šbóžny čžadž přšchi wščitkej
nusu a tradanju! Ščtóz w Božim křaštwu je pyta jenož dobre
dny i wužiwanjom, nješšchidže na šwoje. Bože křaštwu
njeje jěđž ani picže. Bh-li kšchěšćijanštwu podawalo, po čžimž
šo jenož šo jenož čžělu čže, bh na šemi wjazy čžesčžene,
pytane a požadane bhlo, bh dawno šwět dobył a čžłowšćtwu
kšchěšćijanštwu bhlo. Ale kšchěšćijanštwu žada, šo čžłowšćta
wutroba šo žyle k temu Šnješej wobrocži, se wššhej možu myšłi
na wěčžne šbože a pyta to jene, ščtož mušne je, bjes čžělných
žadosčžow a šwětkneho lóšć'a. Teho dla je nusa a tradanje
přšchi křodženju ša nim žyle mušne. Tón Šnješ čže to we
šwojim ludu tak mččž. Wón čže a budže na tym pošnacž,
hacž šmy jeho lud, hacž w ščžerpliwosčži šo šradujo na nim a
jeho ewangeliu pola njeho šawostanjemy, hacž móžemy tradacž

bjes morkotanja a sdychowanja. Sud sawosta tsi dny pola Jesuša so wsdajo jědže a picže. Kak steji s nami? Ssmy hotowi, jeho dla tajki wopor pschinjesč a nusu a tradanje snjesč? — Ale jěč cžlowjek tola dyrbi! Haj, to wón dyrbi a to wón dyrbi a to tón Snjes derje wě. Wěť jenož, cžim wjazy wu- knjesch pola njeho sabycž cžafne a jemške, cžim wjazy Jesuša ma to myšli: wón so sa abje stara a njebudže tebe sabycž a wostajicž. Pytaj jenož Bože kralestwo a jeho prawdosč, sta- roscž sa cžafne pať pschemostaj temu Snjesčej. Pšchetož hačž runjež pschi šhodzenju sa nim njeje nusa wusamknjena, je wšchaf jemu žel teho luda, kiž pschi nim nusu cžerpi.

„Mi je žel teho luda“, praji tón Snjes. Tole słowo šlušča s tym, kiž so pschiliwaju s hnadu a šmilnosčju, kiž nam šbóžnikowu wutrobu, haj potaństwo jeho zyleho žiwjenja a wu- móžetkeho štučka wotewrja. Šubjenstwo šabudzenych jeho na jemju, na šchiz a do šmjercže cžeri. Šrěšnikow a šhubje- neho cžlowštwa běšče jemu žel a jeho šmilna wutroba njeje prijedy špokojom, doniž njeje nam po horžym bėdzenju džecžat- stwo Bože warbowal. Kiž je tajke hórkosčje na so wšaf, tón mohł šiwki wostacž a bjes cžerpijenja pschihladowacž, hdyž jeho tať droho wufupjeni bratšja do nusy pschindu? A našch nje- bješki Wóřez, kiž je tať wjele lubosčje na naš wažil a šwojeho šyna sa naš woprowal, tón mohł dopušcžicž, so w šubjen- stwje šonz wosajemj? A je našchemu Šbóžnikaj tam w pušcži- nje teho luda žel bylo, kiž běšče tsi dny pola njeho sawostal, tať njedyrbjalo jemu žel byčž, hdyž my nusu cžerpiemy, kiž šmy wot džecžastwa jeho a wozny jeho šadla psches šwjatu šche- nizu? Jako džecžom Božim čže nam šwědomnje wucžič- cžicž a s wěcžnjeje šmjercže pomhacž, ale tež našchej cželnej nusy wotpomhacž. Jenož pschi nim dyrbimj wostacž, tež w cžafu nusy! Došcž je, so wěmy: Jesušej je žel, hdyž naš wi- dži tradacž. Mašchli něšafu nusu snjesč, pytajo pať pošhl- njenje sa šwoje njebješe žadanje a so štarajo sa šwoju dušchu, ma tón Snjes wěcžto a wutrobu pošnu šobucžerpijenja sa tebe. Jemu je žel a pomoz je psched durjem!

„Woni jědžechu pať a buchju našpcežen.“ Woni drje ničto k jědži njemějachu, ale Jesuš je pola nich a tón ma cžim wjazy. Je-li cžaf pschichol, šjewi šwoju krašnosč. Jenož šydom pokrow tam je, ale te pod jeho žohnowazymaj rukomaj so pschisporjachu, doniž bu wšchitkej nusy wotpomhane. „A wša te šydom pokrow a džakowacž so“ praji ewangelista. Njeje pohladanje k njebješam potaństwo šamneho džitwa a žoh- nowanja. Dopomimj so, kať Luther naš wucži pschi šchtwór- tej proštwje: „My prošymj w tej proštwje, so by nam to špóšnacž dať, so bychmy s džakom šwój wšchědny šhlěb k šebi brali.“ Džakomnosč je šchula dowěry, trošchtnjeje wěštosčje, so tón bohať Snjes naš njewopušcžiči a njewostaji; je wón hačž šem pomhal, budže tež dale pomhacž. Šchtož so we tutych cžezkich cžafach temu Snjesčej dowěri, šhoni wěrnosčž Dabikoweho šlowa: „Ja šym mlody byl, a šym so šestariť; a nejšym hišcžje nišdy widžal, so by prawy byl wopušcženy, abo jeho šymjo šhlěba pytať.“ Šamjeň. H. w H.

Adventistoj.

(Bořacžowanje.)

Duž wšmi 2. Šětra 3, 8, to šlowo wo tym dnju, kiž je pschod Bohom jako 1000 lět, a Matš. 24, 36, so by wjedžič; so ništon wo tym jenym dnju njewě, šhiba tón Wóř, a šap. šf. 1, 7, kotrež cži praja, so so w nišomu njěšlušča wjedžecž wo cžafu abo hodžinje, kotruž tón Wóř do šwojeje možy šam položič je. Našche žyřkwinske wěrywšnacža šaloža so tež na

šapopšchihad Šnješowj, tola njerčža wo tym, hdy a tať so stanje a šu tať po myšli a woli Šnješowej. Jesuš Šchryštuš wozče, so by jeho pschihad byl eksempel abo pschihad sa šlicž- bowanike šuntichy cžlowjekow, ně, wón čže so by to byla wěž wěry wěšteje nadžije pošneje wěry.

Du mamj tež to, w cžimž so Adventistoj mola, a duž so šmola šnydom s šwojim šaložtom. Šchto pať šchže to potom s zyleho twara! Adventistam je biblija kniha sa šicženje! A tola čže wona byčž kniha špóšnacža šbóžnosčje! Šchto je so na psch. s tym šlowom Dan. 8, 14 a dozyla s tu- tym šlawom, na kotruž so Miller šložowacž. Šrošeta rěcži šant wo tym, šchtož so tehdy w Šerušalemje a w rańšchim kraju štať je a šizo tehdy dopjelniť. Šral Antiochus Špi- phanes, tón „mały roš“ Dan. 8, 9, bē wěrnosčž podšcžič; Dan. 8, 12, wopory wěrnemu Bohu w šwjatnizy hewať wopro- wany šafaf. Tola tuto podšcžowanje dyrbješe jenož 2300 ranjow a wjecžorow kračž, to je 1150 dnjom. Šlawišny praja, so buchju Židow wopory w augušč: 168 do Šhr. podšcžene, w oktobru 165 do Šhr. šawjedže Judasch Makkabejški, njepšche- cželow šbiwěchi, šašo wopory; bēchu pošajšim něhđže 2300 rańšchich a wjecžornych woporow podšcženych byle. Měrimj, so tuto zyle jednore wuškadowanje sa tamny cžaf to prawe, so so w oktobru 165 do Šhr. dopjelni, šchtož je nam w Dan. 8, 14 šapšane.

Abu hđže steji abo šchto dawa nam prawo, so tež tu měšto 2300 dnjom abo pošdnjom prajimj lět? Pšchetož 4. Mójš. 14, 34 a Šef. 4, 6 nimatej s tutej šchucžku ničto cžinicž. Tam drje steji „džer sa lět“ tola niž tu.

A šamo, hdyž měli my wopaf s našchim wuškadowanjom tutych 2300 poš dnjom a měli Adventistoj prawje „wuškadowo šuto měšno, so šu to hrošnosčje šwječjenja njedžele“, s kaťkej pschicžimu a s kaťkim prawom šapocžim Adventistoj tute 2300 lět licžicž wo lěta 457 do Šhr. šem? ? Tehdy tola do žyla hišcžje njedželu njepšwječžachu. Duž so tehdy wo tutej hroš- nosčiči do žyla rěcžecž njemóžesche. Še štrwym rošomom dyr- bjal šola potom něhđže jene lěto po Šchryštušowym narodže wšacž sa šapocžatť šwojeho licžjenja wutych 2300 lět. A runje tať njewužiwacž rašoma, hdyž njedželu hanish jako něšchto wot pošanow pschawšate, kaž to Adventistoj cžinja. Ani Ššp- rišy a Šabylonšy, ani Šričhišy a Šontšy njemajachu njedželu.

Adventistoj šedmeho dnja so njenuja. Š tuteho mjena špóšnajesch, so je jich druha šlowna wucžba ta wo šabacže. Šo tutu k šwojeje přenjej wucžbje w šapopšchihadže Šnješo- wym pschiswacžu a to wo „šapostow šedmeho dnja“ šmy šizo našpomnili, kaž tež so, so so to ša, šako bēchu so s tej přenjej wucžbu šebali.

Tole wěšo njepšchidajo, wucža „Adventistoj šedmeho dnja“, so Jesuš Šchryštuš w šecže 1844 „njemóžesche“ pschicž dla pošanikeje hrošnosčje we wopšwječžowanju šabata so poš- šawozaje. Šizo to šlowežko „njemóžesche“, dyrbjalo naš k pschemyšlowanju nawacž. Tón, kiž cžerta a šmjercž je pschewinyl, Jesuš Šchryštuš, tón njemohł tuteho hrěcha dla pschicž so tym wot špocžatka šem wěšcženym cžafu — t. r. kaž to Adventistoj měnja, — ?

Adventistoj praja, so je najwjetřcha šlěcž, kotraž je so štala a kotruž je šamž šawinowal, to šawjedženje njedželšeho šwjedženja. Šamž je, tať praja, tón awšchriš, kotruž je so šchroblil, cžaf a prawo pschemobrocžičž, (Dan. 7, 25.) A so woni s tutym wopškoržowanjom a šwinowanjom prawo maja, so woni tež dopočaža, abo tola s najmjeńšcha špřtaja dopo- šafacž, a to šašo s pomozu wutřebanja biblije po šwojeje

woli. S mischtrstej wuschitnosczu wustladuja a wulozujaja wobrahy a liczby biblije, w tym padze na psch. Sjewj. Jan. 13, 18, hdzez je recz wo tym, so to mjeno teho swerjecza wuczini hromadze 666.

L. R. Conradi praji w swojej knisy: „Widzet Patmoski“ — prjedy rekafche ta sama kniha: „Sjewjenje Jefusowe“ — nehdze tole wo tutej liczby 666: „Mjeno, kotrez nam bjeze bamza wupraji, rekla po laczansfu: „vicarus filu Dei“. Sdyz my w tutym mjenje te pisniki wuwostojimy, kotrez w rynku liczbnikow niczo njeplacza a te druge psches arabiske liczbniki wosnamjenimy, dostanjemy sczehowazy dzimny wuschyt: $5+1+100+1+5+1+50+1+1+500+1=666$. (Tole mjenujzy dozpija, stajejo tafle: $V=5$, $i=1$, $e=100$, $a=0$, $r=0$, $i=1$, $u=v=5$, $s=0$, $f=0$, $i=1$, $l=50$, $i=1$, $i=1$, $d=500$, $e=0$, $i=1$; to je wscho hromadze 66; so v abo $V=5$, to wesch knadz i twojeho czapnika, kaz tez so $i=I=1$; taf je sa Romskich tez $C=100$).

Conradi pschispomni: „Byli knadz hichceze dwelował, so je bamz ta tu (Sjewj. Jan. 13, 18) menjena moz, dyrbi so wschon dwel pschi tutym wuliczenju shubicz.“

Taf, kaz Adventistoj dopolaza, so je bamz 666, dopolaze po swojim menjenju tez, so je pohanjta hrofnoscz a najwjetjscha kosc hrowjedzen njedzele, a so dyrbja duz kchesczenjo babat hrowjecicz.

Scho prajimy my nect k tutej drugej hlownej wuczby Adventistow a duz i dobom runje naspomnjenemu wuliczenju liczby 666?

Sapoczmy i tutej liczbu a jeje wuliczenjom: 100 žno je wopaczne! Adventistoj so myla, menjo, so $a=A$ niczo njeplaczi; ne A be starym Romskim=5000; runje taf je to tez i druhini pisnikami; $r=R=80$, $s=S=90$, $f=F=40$, $e=E=250$. Pschi wuliczenju adventistow, kotriz so na romske pisniki a liczbniki slozujaja, bichmy taf pschischli na liczbu 6126, niz pak na 666. Do zyla mamy tuto wuliczenje po romsku sa wopaczne, njedziwajo dozyla na widomne smylli adventistow. Dyrbja drje so wjele bole hebrejske liczbniki trjebacz, niz pak romske; po tom wuczicz po hebrejsku „thazor Nero“, mjenujzy „Osr Nron=100+60+200+50+200+6+50=66.“ Ale so tole wuliczenje wopradowze to prawe, nochzem wobluczecz, hjo tehodla niz, dokelz je jich tych wuliczenjom a wuliczenjom tuteje liczby 666 nektre sta a wschitz drje so menili, so maja to prawe. K pschirunanju podamy tu sczehowaze wuliczenja: Luther, Caboin, Jesuitojo, Napoleon, Bileam.

So tu nadrobnišcho tutu liczbu a tajke wuliczenje rospominachmy, sta so tehodla, dokelz je jich wjele we czažu wulicze wojny bylo — a drje nektre jich mjenje njeje, — kotriz so i tutej liczbu prozowali a drje niczo njenamakali, kotriz so i tajim wustadowanjom a wulozowanjom biblije saberaju a duz to w nej njenamakaju abo do zyla hafle njeptaju, schoz Jefus Chrystus chyzsche, so bichmy w nej pytali a namakali: weczne žiwjenje, haj jeho, Jefusa Chrystusa hameho, (Jan. 5, 39.).

A nect dale: babat — njedzela. Pschifajnja babata njeje w starym sakonju wuprajena jako pschifajnja, kotraz by sa wschē czažy a sa wschēch cžlowjekow placzila. Esabat je kaz wobresanje snamjenjo stareho kluba sa iraeliki lud. Pschirunaj k temu: 2. Mojs. 12, 14; 5. Mojs. 5, 15; Nehem. 9, 13, 14; Hej. 20, 12; na tutym poslednim mestnje na pschi: „Ja dach jim kaz moje babaty, so bichu byle zejch i jich mke mnu a mjes nimi.“ (Pofraczowanie).

Nowy czaž sa nabožny postup w Sakstej.

1. Wufasnje schulsteje wuschnosczje.

Jako nowy czaž i republiku pschiridze, so won wofebje schule a tam jako nabožneho roswuczowanja do kny. Wischelle bmy wo pschirótschenjach psches wufas wot hortach hyscheli. A tajki postup to je, hacz nam spomozny abo sadzewazy, to nam kolekta praji, kaz kóžde leto wot sandzeneho hem poslednju njedzela junija po postajenju nascheho krajnozprkwinstehe konfistorstwa w Draždjanach k pschowanju roswuczowanja a woczehnjenja mlodžiny w ewangelisko-luth. myšli hromadzuje Njeh nam nektre sakonje a posticzenja sakiteho ministerstwa sa kultus a jatwne roswuczowanje prjodzy pucz potasuje, kaz k nedostatkej a pominenju nabožiny a nabožneho ducha w naschich ludowych schulach wjescz dyrbja. (Pschir. knizku wo „bedzenju wo schulu w Sakstej“ wot prof. Sifmana w Lipsku). Wone praji: „Wot noweho leta 1919 je nabožina w biblistich stawisnach na delni shodzenku we wischēch ludowych schulach na dwe hodzinje wobnjesowacz a katechismuškowe roswuczenje czišce lastajicz. S tym wuschytowane hodziny so sa roswuczenje muzicz, kaz je pod wobstejnosczeni poslednich let wofebje schodowalo.“ Jenoz Sserbjo isi hodziny sa bibliste stawisny showachu. Njemzy w nabožinje czežko schodowachu. Dale: „Dzezi dissidentow (i zyrkwe wustupjenych) njejsu wjazy pschifluschne na nabožnym roswuczowanju pschipofnawho abo wobtwjerdzeneho nabožneho stowarščenja (t. r. pschedwchēm kchesczaniteho) džel bracz.“ „Wofadny sarat njejsuscha jako tajki wjazy do schulstehe pschedstejiczerstwa. Mestna schulsta nadkredža nad ludowymi schulami bjes direktarja so sbchaje.“

„Ludowe schule so jako potwischitowne ludowe schule sa wschitke dzezi schulstehe wofreka bjes rosdzela samozjenja a nabožiny sarjadowacz.“ To bylo k schodze sa ewangeliske schule.

Pschedhodny schulski sakon praji: „Nabožne roswuczowanje so w potwischitownej ludowej schuli wjazy nje podawa.“ Tole postajenje pak je w lēcze 1920 so jako pscheczitwo nemstej wustawje wot najwischitkeho nemiteho žuda postorcžilo.

„Rusowanje k temu, so bichu roswuczowanje i modlitwu a je pschowanjom (nabožnych) kherluschow sapoczeli, sa wuczecjow wjazy ujewobsteji — a pschi wuhotowanju (wupschēnjenju) schulstich rumow je na wobstejnoscze, kaz so psches pschewroczenje statneho a ludoweho žiwjenja stworjene, dži wacz.“ Pscheczijanski karakter schule so po tutej wustawni we naschej ewangelstej Sakstej wjazy njesaruczi. Sez wotcziniste a nabožne wobrahy na scženach na sad stupja. So hromadzenju hlošow bjes starichimi sa postajenje ewangelisko-luth. schule pschiridze wot wuschnosczje wufasnja: „Tajke wotklošowanja njejsu jako namjehy po myšli wustawny (Artikel 176, 2) wobhladowacz ale jenož jako wustupowanja, na kotrez žaneho wobsamknjenja wuschnosczje trjeba njeje.“

„Wodzerjo schule njejsu wjazy pschifluschni sarstwam sapisny wo werywuschaczu schulerjom a staršich schulerjom podawacz (na pschiklad sa konfirmaziske roswuczowanje). — So hame placzi tez sa žadanje dopolafow wo werywuschaczu pschi pschipowjedzenju schulerjom. — Staršchi njejsu pod nečzišchimi wobstejnosczeni pschifluschni, pschi žadanju wo wery rosjaknjenje podacz.“

Schulka wuschnoscz drje je wuprajila: „Wopofasajali wuczerjo nabožinu wudželec a pobrachujali tehodla wuczeriske mozy k wudželenju pschepškaneho nabožneho roswuczowanja, ma schulste pschedstejiczerstwo dla postajenja pomoznych mozow

wobšamfnyč.“ — W teko škulach je bo pať na njesafonšte waschne nabožina čžiče sanjerodžila. —

Napohledku hiščeje wufasnja pšchindže: „Bichi pšchipo-
wjedzenju škulstich džeczi maja czi kani, kiž maja k woczeh-
njenju prawo, wodzernej šhule bo wuprajicž, hačž durbja
džeczi na nabožnym roswučowanju bo wobdželicž abo niz.“
Tola bu pšhecziwo tutej wufasni, kiž pšhecziwo myšli něm-
steje wustatny wošebite pšchipo-wjedzenje k nabožnemu roswu-
čowanju žada, wustupjena. (Potracžowanje.)

Zyrkej a stat.

Schulste džeczi a wěrwisnacža a zyrkije a zyrkwinske
šwjedzenje atd., to je to, i čžimž bo nětkole saběraju czi, ko-
tšiz maju nad škulach roskasowacž. Tu durbja to ta sažada
pšchawječž, so ma bo škulste džeczo hačž do 14. lěta složowacž
po woli tych, kotšiz maja prawo woczehnjena nad nim, to bu
pšchewšchem staršchi. Potajkni škulste džeczo do 14 lět ma
bo k tej zyrkwi dzeržecž, kotrež jo staršchi dowjedu, ma te zyrk-
winske šwjedzenje kobo šwjeczičž, kotrež staršchi šwjecža. Tak
bóřny pať hačž je škulste džeczo 14. lěto dozpilo, je i tutym
prawom staršchich nimu. Džeczo, kotrež je 14 lět a džen, čžini
to wschitko po šwojej woli, — i najmješcha po woli a samě-
rach tych nowych škulstich roskasowarjow durbja to čžiničž
móz, tež pšhecziwo woli staršchich. Wono njetrjeba, bhrnjež
staršchi to chžyli, kemschi šhodžicž, do nabožiny, do paczerškeje
wucžby. Šchto praja to našchi kšchescžanzny staršchi tuym no-
wočarškim myšlicžkam, kotrež durbja našchim džecžom tajkile
nowy pšchichod tuteje džecžazeje wole pšchihotowacž? Wdaja
bo woni šwojeho staršchikeho prawa na 14. lětyimi?

Sakški šejm a zyrkej, to je pšchewo sažo něščto wošebite.
Lěwa wjetřina šejma — wě šebi po wschēm šdaczu něščto na
to, so sačžiska wschē zyrkej a jeje prawa šchitaze namjetny
prawej strony, kamo tež tehdy, hdyž pšchipošnała, so bu prawe.
Tak je to bylo prjedy, tak tež nětk napohledku saš, jako bo
jednoschē wo zyrkwine dawki a wo potrebnišchēža. Š: šwojimi
wobšamfnyčžimi je wutorhnyła zyrkwi wschelake prawa, kotrež
zyrkej parowacž njemóže, nochželi šebi kama row rycž —
wěšo ta šwontowna zyrkej. Duž sawostawa jenož to jeno, so
bo zyrkej sažo kaž pšchi praschenju nabožiny w šhuli, wobroczi
na wulkostamny šud w šipku! To pať je tola kusť šadnych
wobšejnosčow, hdyž durbja bo zyrkej pšhecziwo krajnemu
šejmej a pšhecziwo jeho šafonjam a pšhecziwo wšchnosčzi na
šudnistwo wobrocžecž, so by bo dowobarala rubjerštwu na sta-
rnych, woprawdžitych prawach. Šnamjo sa štrowe wobšejnosčze
to tola sawěšče njeje, a duž tež niz sa wotšorjenje a hiščeje
mjenje sa nowy postup!

Na šynowych žnjach.

Koša brinczi, trawa pada! Tak je, hdyž na kuzh selenej
šwčesč trawu wyšoku. Je to jenož džělo riki a košy, kotrež
kam dokonjesč, a jenož něščto, šchtož sa košy a krowy a kónje.
Wobras šwžka na kuzh je wobras šhutny i čžłowiškeho žiwjenja.
Ta kuka, to tón šwět, ta trawa to čžłowjeť, ty šam, tón šwžk.
Durbju halle prajicž, so to blěda šmjercž. Ščž stop pšchi stopje
ty štajesč, tak ta šmjercž, kaž štwjelzo po štwjelzu pada czi ja
košu trawa, tak sa košu šmjercže čžłowjeťojo. Profeta šes-
jaš wopisče czi to a šchwo potom, hdyž w 40. stawje pšchi
špocžatku pišče: „Wšcho čžělo je jako trawa a wschitka čžłowiška
krajnosčž je jako kwěťka na polu, trawa šwjadnje, kwěťka

wotpadnje.“ Trawu šwšchicž, kwěťka šwjadnje! Tak to i čžlo-
wjeťom, i tobu potom, hdyž porubala tebje šmjercže nješmilna
koša.

Ššy ty sažo šhno šhł, jo hiščeje šwčesč, šwčesč trawu na
kuzh, džecžel na pole! Ššhšchich šmjercže šmjercny špěw,
saž jón profeta dwóřny saššehnje: „Trawa šwjadnje, kwěťka
wotpadnje! — Trawa šwjadnje, kwěťka wotpadnje!? Je to
čžłowjeťej, tebi špěwany špěw wošwjedž najrjetšcho nalěčža,
so by měl pšchew woczemi pšchewo šwój kónž, niz so by žaro-
wał, ně, so by byl hotowy, hdyž šy ty to štwjelzo, ta trawa
so by byl hotowy, šwjadnyčž drje se šwojim čžělom, živy pať
bycž se šwojej dušhu tam w druhim raju — a to je tón roš-
džěl wulki, wěčny njes čžłowjeťom a trawu, kaž tež škow-
čjom. Ššy šebi tuteho rošdžěla wědomny? A wažičž šebi
jón? Wbo rumasč bo trawje, škowčecžu, kotrež ničžo njewě a
njerodži wo druhim, hačž so jědže a picže ma a kusť škónža
čžopšeho?

Ššynowe žně? Džělasč je tak, haj, šwjeczišch je tak? ?

Š bliska a i daloka.

Do „Hornjeje Šchlesyškeje“ pokáže našcha ewangeliška zyrkej
šwojich wěřaznych, jich napominajo, so bychu šwojim šušodam
a bratram a šwčam tam pomhali. Ššy tola w wulkej čžěknos-
čzi a mišy. Wóřnu tam maja w čžachu mēra, tradaja na
wschēj móžnej čželnej potrebnosčzi, jich wutroba bo žedži po
trošchē a pošhlyjenju. Duž tak móhli a šmēli my, to na šad
šacž? Wodpjerajmy džělo pomozny sa Hornju Šchlesyštu
(Oberšchlesier Hilfswerk), kaž a hdyž a hdyž našchēje pomozny
žada a pyša!

„Schulste šwjedzenje“ bu bo šwjeczičē nětkle w jich wjele
škulstich gmejnach, rjane pšchi krajnym škónčnym wjedrje a
wofre pšchi dšchewowanju, a bu bo šwjeczičē wschēdny džen a
njedželški džen. Je jich mnoho, kotšiz bo praschēja, hačž njeby
bo na džeczi, na kotrež je bo pšchi tutej škladnosčzi wjele, jara
wjele wažilo na lubosčzi, pilnosčzi, próžy a na pjenjesč, tež
to jene hiščeje wažicž mohlo: njenužny pol džělaweho dnja,
něšto tcho, so bo njedžela sa to wužije. Š kšchescžanzkeho pada-
gogiskeho štejnišchēža by bo to sawěšče doščž pšhecziwo tajkemu
wužiwanju njedžele prajicž mohlo! Š tnyk praschenjom nje-
durbja ničžo pšhecziwo škulstič žiwjedzenjam a hiščeje mjenje
pšhecziwo temu prajene byčž, so bo našchim džecžom dobra a
rjana šabawa pšchihotuje. Ně, móžesč jenož wschē džeczi wob-
žarowacž, kotrymž njeje móžno, bo pēřnje a rjenje šhromadnje
šawjekelicž.

Wo mišionštwje tu w 25. čžibke něščto napišachny.
Wšchēch, kiž bo sa wěž šenjesoweho mišionštwu, nětkle sa našch
lud wošebje tež poliškich praschenjow dla wažne šajimija,
pokážemy na našch měšacžnik: „Nowy Mišionški Bošok“,
kotryž, špišany wot kn. šararja Šchizana-Špóřškeho, porjad-
nje wobšchērne a dokladne rošprawny a powědancžka i mišion-
štwu šhadawa. Njech tež tutón našch šerbški měšacžnik šebi
wjazy a wjazy šerbškich domow a wutrobow dobudže, je
dobnywajo tež sa šenjesowe mišionštwu, sa rošchērjenje kaž sa
wutwarjenje Božeho kraleštwu tam wonkach kaž tu domach.

Ššitowanje. W w B. sa 8. p. Tr — W. w Šr. sa 9. p. Tr.

Šamolwity redaktor: šarar Šhrgacž w Šošacžizach.
Čžiččž a naklad: Ššmolerjež knižicžiččžernja, šap. družštwu
i wobmj. ruť. w Šudychinje.